

Спомени и картини отъ войната.

17.

Приятелитъ.

инаваха дни слѣдъ дни. Есенното слънце намаляваше своя пѣтъ и все по-малко и малко на небето стоеше.

Полетата погрозняха. Трѣвата бѣ навела листи къмъ черната земя и съ тихъ шопотъ плачеше. Сиви, мрачни мъгли пѣплиха ниско и съ дни не даваха на слънцето да блѣсни. Дърветата трѣпкаха пожълтѣлитъ си листа и шушнаха тѣжовно надъ незнайнитъ гробове.

Непрѣстанно съскаха куршуми. Смъртта се носѣше надъ погрознѣлото поле и размахваше грамадната си коса.

Боятъ бѣ ожесточенъ. Не се чуваше крачка. далеко. Ушитъ бучаха. Ревътъ на гранатитъ, гърмежа на орѣдията, пушкитъ и картечницитъ бѣ адски. Неприятелътъ вече нѣколко пѣти настѣпва, но бива все отблъснатъ.

Веригитъ се разредяваха, окопитъ бѣха пълни съ убити и ранени мирише на кръвъ и месо. . . .

Всѣки чувствуваше края си. . . .

Въ жгѣла на окопа стрѣляха стоишкомъ двама войника. Пушкитъ имъ непрѣстанно бѣлваха огънь. Отъ челата имъ кипѣше студенъ потъ....